

НАШЕ ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 32 (420) | Субота, 9 серпня 1975 р. | Ціна 2 коп.

ДОРОЖИТИ КОЖНИМ ДНЕМ І ГОДИНОЮ

До кінця дев'ятої п'ятирічки залишилось неповних п'ять місяців. З годинним днем на УВП та виробничих об'єднаннях нашого Товариства все активнішим, все більш дієвим стає соціалістичне змагання за виконання виробничих планів і підвищення зобов'язань на 1975 рік, за гідну зустріч XXV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу. Це підтверджують підсумки виробничо-господарської діяльності і виконання соціалістичних зобов'язань підприємств УТОГ за перше півріччя нинішнього року.

Перші шість місяців завершального року п'ятирічки трудящі глухі ознаменували виконанням і перевиконанням основних планових завдань. Так, обсяг випуску продукції, у порівнянні з відповідним періодом минулого року, зріс на 4,4 процента. План по реалізації виробів виконано на 104,7 процента. Собівартість продукції знизилась на 2,6 процента при зобов'язанні 1,5 процента. Зросла продуктивність праці проти плану на 8,7 процента.

У порівнянні з I півріччям минулого року на підприємствах Товариства значно зменшилися непродуктивні втрати робочого часу, в тому числі відпустки з дозволу адміністрації, скоротилися кількість цілодобових і внутрізмінних простоїв та надурочних робіт.

З початку завершального року освоєно і впроваджено у виробництво чотири нових вироби — шафу для посуду на Бродівському УВП, дитячу піжаму та костюм для дошкільнят на Житомирському УВП, тощо. Успішно виконано й оновлено асортимент продукції.

Відрадіні підсумки роботи першого півріччя створюють сприятливі умови для досягнення нових трудових рубежів, для виконання високих зобов'язань всіма учасниками змагання. Однак сам по собі успіх не прийде. Протягом чотирьох місяців і 20 днів, що залишилися до кінця п'ятирічки, треба попрацювати особливо наполегливо і самовіддано, цінуючи кожен день і годину, треба привести в дію додаткові резерви, підняти якість роботи на всіх ділянках. Це дуже важливо, оскільки аналіз підсумків роботи УВП та виробничих об'єднань Товариства за перше півріччя виявив і серйозні промахи.

Ровенське УВП, наприклад, недодало меблів на 38 тисяч карбованців, Одеське виробниче об'єднання не виконало плану по випуску електроустановочних виробів на 19 тис. карбованців, а Ворошиловградське УВП заборгувало верстатних електромагнітів та низьковольтної апаратури на 32 тисячі карбованців.

Деякі підприємства, зокрема, Миколаївське, Лебединське і Садгирське не справилися з планом по зниженню собівартості продукції. Неритмічно працювали в окремі місяці колективи Ужгородського та Харківського учбово-виробничих підприємств № 1.

Кожен факт невиконання завдань та графіків випуску продукції повинен стати предметом всебічного розгляду в партійних організаціях УВП та виробничих об'єднань, приводом до активних і цілеспрямованих дій. Обговорюючи підсумки роботи за перше півріччя, колективам слід зосередити увагу на впровадженні передового досвіду і рішучому підтягуванні відстаючих ділянок і цехів, на поліпшенні керівництва соціалістичним змаганням.

ПЕРЕМОЖЦІ ЗМАГАННЯ

Президія Центрального правління Українського товариства глухих та республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств, розглянувши підсумки виконання взятих соціалістичних зобов'язань з обсягу реалізації готової продукції за другий квартал, відзначили:

УВП та виробничі об'єднання Товариства виконали соціалістичні зобов'язання з обсягу реалізації готової продукції на 103,4 процента. Понад квартальний план підприємства УТОГ продали виробів на 929 тисяч карбованців.

За підсумками розглянутих матеріалів соціалістичного змагання в другому кварталі нинішнього року президія Центрального правління УТОГ та республіканського комітету профспілки постановили: Перше місце з врученням пере-

хідного Червоного прапора Центрального правління УТОГ і республіканського комітету профспілки та першу грошову премію присудити колективу Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт».

Друге місце в республіканському соціалістичному змаганні за підсумками роботи в другому кварталі і другу грошову премію присудити колективу Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт».

Третє місце за підсумками республіканського соціалістичного змагання в другому кварталі 1975 року і третю грошову премію присудити колективу Івано-Франківського УВП.

За досягнуті високі показники в другому кварталі відзначити добру роботу колективів Полтавського № 1, Черкаського та Єнакіївського УВП.

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

Ніна Григоріївна Терещенко одна з кращих швачок Лубенського учбово-виробничого підприємства. Тут вона працює майже двадцять років. Висококваліфікована робітниця виконує складні швейні операції.

Як і весь колектив підприємства Н. Г. Терещенко стала на трудову вахту на честь XXV з'їзду КПРС і систематично пере- виконує норми виробітку.

Фото В. ВАСИЛЕНКА.

Сьогодні—Всесоюзний день фізкультурника

СВЯТО МОЛОДОСТІ, СИЛИ, ЗДОРОВ'Я

Комуністична партія, Радянська держава приділяють повсякденну увагу розвитку добробуту нашого народу, піклуються про його здоров'я, духовний і фізичний розвиток. У відповідь на цю турботу, радянські фізкультурники примножують свої ряди, йдуть назустріч XXV з'їзду КПРС з новими успіхами.

З кожним роком фізкультура і спорт стають все більш популярними серед членів УТОГ. На 1 серпня 1975 року на УВП і виробничих об'єднаннях, при організації та культзакладах нашого Товариства налічувалося 123 колективи фізкультури, що об'єднують близько 8 тисяч фізкультурників, серед яких 4256 спортсменів розрядників.

Проведення спартакіади «Бадьорість і здоров'я» сприяло масовому залученню до занять фізкультурою у виробничих колективах Товариства. У минулому році серед членів УТОГ підготовлено 1697 значків комплексів «Готовий до праці та оборони СРСР», виконали і знову підтвердили свої нормативи 15 майстрів спорту СРСР і 512 кандидатів у майстри та спортсменів I розряду.

Вихованням фізкультурників і спортсменів УТОГ займаються 46 штатних інструкторів, понад 200 тренерів з погодинною оплатою, 896 громадських інструкторів та тренерів, а також 128 громадських інструкторів ГПО.

У системі Українського Товариства глухих налічується 12 закритих спортивних залів і 44 комплексних майданчики. В 1975 році заплановано завершити спорудження спортивного комплексу із залом в м. Донецьку.

У лавах фізкультурників нашого Товариства виросли такі чудові спортсмени: заслужений майстер спорту СРСР — Вячеслав Скоморохов, — ексемпійон Європи, шестизразовий чемпіон СРСР і рекордсмен країни з бігу на 400 метрів з бар'єрами, багаторазовий чемпіон Всесвітніх спортивних ігор глухих; майстер спорту СРСР і міжнародного класу Валерій Рухлядев—дворазовий чемпіон країни по боротьбі дзю-до, неодноразовий призер європейських першо-

В ІМ'Я МИРУ І БЕЗПЕКИ

Успішне завершення Наради з питань безпеки і співробітництва в Європі, виступ Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва в Хельсінкі — в центрі уваги радянських людей. Трудящі нашої країни одноставно підтримують ленінський зовнішньополітичний курс КПРС і Радянської держави, відмічають великий внесок Радянського Союзу у справу змирення миру на континенті.

ПІДТРИМУЄМО

Трудівники тарно-друкарського цеху Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» з неослабною увагою стежили за роботою заключного етапу Наради з питань безпеки і співробітництва в Європі.

Особливий інтерес викликала промова Генерального секретаря ЦК КПРС Леоніда Ілліча Брежнєва, яка нікого не залишає байдужим, бо звернена до кожного мешканця планети і вимагає прак-

тичних дій в ім'я миру.

Наше робітниче завдання у цій справі ясне—працювати так, щоб якомога вагомим був кожен трудовий день. З початку завершального року п'ятирічки колектив об'єднання додатково випустив продукції на 185 тисяч карбованців. Змагання за дострокове виконання завдань 1975 року з кожним днем шириться, а коли знаєш, що справа миру міцніє і не треба хвилюватися за своїх близьких, то сила прибивляється.

А. ШПАК, лінотипіст.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

Виконання плану реалізації продукції підприємствами системи УТОГ за сім місяців 1975 року (в тисячах карбованців)

Учбово-виробниче підприємство	План	Фактично	% виконання
Черкаське	860	941	109,4
Львівське № 2	2383	2563	107,5
Чернігівське	2161	2317	107,2
Полтавське № 2	639	679	106,2
Харківське № 1	1129	1199	106,2
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	3207	3398	105,9
Івано-Франківське	3730	3951	105,9
Ужгородське № 2	1936	2048	105,8
Львівське № 1	3180	3364	105,8
Дрогобицьке	755	799	105,8
Одеське виробниче об'єднання УТОГ	2823	2984	105,7
Лебединське	430	454	105,6
Кіровоградське	693	731	105,5
Єнакіївське Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	3601	3786	105,1
Полтавське № 1	2216	2325	104,9
Лубенське	1441	1509	104,7
Харківське № 2	3889	4071	104,7
Запорізьке	2534	2652	104,6
Вінницьке	1517	1579	104,1
Дніпропетровське	1468	1528	104,1
Білоцерківське	1980	2058	103,9
Кам'янець-Подільське	1275	1325	103,9
Чернівецьке	1164	1208	103,8
Комунарське	786	816	103,8
Артемівське	1736	1802	103,8
Херсонське	1125	1166	103,6
Сумське	891	922	103,5
Ворошиловградське	2265	2341	103,3
Ужгородське № 1	594	614	103,3
Дніпродзержинське	1311	1352	103,1
Бродівське	963	993	103,1
Садгирське	1772	1822	102,8
Житомирське	2169	2225	102,6
Сімферопольське	899	917	102,0
Конотопське	2746	2790	101,6
Миколаївське	467	473	101,3
Ровенське	510	470	92,1

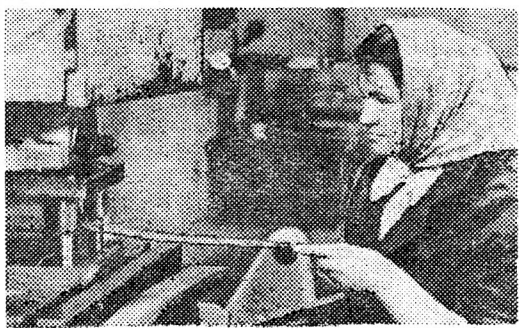
ВСЬОГО: 63733 66686 104,6

Раніше Анастасія Кузьмівна Білофанова працювала на штампуванні деталей металевих ліжок. Коли Ворошиловградське УВП розпочало випускати електромагніти, робітниця швидко освоїла новий профіль роботи.

Готуючи гідну зустріч XXV з'їзду КПРС, А. К. Білофанова взяла підвищене зобов'язання по випуску деталей. Норми виробітку сумлінна трудівниця виконує в ці дні на 140 процентів при відмінній якості продукції.

На знімку: штампувальниця А. К. Білофанова за роботою.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

НА ТЛІ ПАМ'ЯТІ

Ось тим широким полем він ішов у червні 1941-го захищати рідну землю. Йому тоді виповнилося двадцять років — мав буйного чуба, силу у м'язах і... тільки пекучий біль серця не давав ні на мить спокою. Позаду нього і його товаришів лишався голосний плач рідних, його дитинство і юність...

Ішли, їхали. А по трьох днях уже почалися бої. Під артилерійську канонаду, спеку, через пил доріг відходили на схід. В одному з таких боїв, на Житомирщині, і впала поруч нього міна. Тільки й устиг помітити, як підскочив дотори його кулемет, а потому — все поглинув безмежний морок.

Опам'ятався уже полоненим. Німці не зважали на контузію і поранення голови: разом з іншими погнали до Житомира, а звідти повезли в Німеччину. Тяжким і довгим був той шлях. Із вагонів щоранку виносили померлих од ран і виснажених. Зупинилися аж у... Бухенвальді.

Зловісний табір смерті. Однак людина зі своїми сподіваннями, зі своїм нескореним духом так легко не гине. Навіть тут щодня і щоночі точилася боротьба. «Жити, щоби боротися» — ці слова стали гаслом мало не для всіх в'язнів. Людей різних націй і переконань об'єднувала спільна ненависть до фашизму.

У квітні 1945 року керовані підпільною антифашистською організацією табору в'язні повстали. У перших рядах ішли радянські військовополонені, і серед них був він, Максим Кондратенко. А потім підійшли радянські війська... Потім упав Берлін і настав жажданий день Перемоги.

Поверталися з війни солдати, поверталися додому Максимові односельці, а про нього самого — ні чуток, ні гадки. Пропав безвісті. Так думали всі. А Максим тоді перебував на грані між життям і смертю, Максима тоді рятували у військовому госпіталі. Кілька років долав він свою хворобу — аби

повернутися додому, до праці. І лише пізньої осені 1947-го переступив поріг рідної хати. Став у дверях, а його не пізнають... Сам він на той час уже не міг почути навіть плачу своїх рідних: його слух залишився у Бухенвальді.

Не раз довгими ночами постає перед ним пережиті страхоти — гнівний тяжкий морок і сплеси дикого вогню.

Нині Максим Кондратенко живе і трудиться в колгоспі імені Щорса Гадяцького району на Полтавщині. Професія його — покрівельник, а отже роботи вистачає сповна. Бо невпинно багатшає, росте його рідне село. Он — звелися нові будівлі ферм, будинки сільради, клубу, і в усьому тому немала частка праці Максима. На людське добре завжди віддає добром цей посивілий життєвий віхоли чоловік: радо поспішає на допомогу своїм односельцям. І за що не візьметься — горить робота у його вправних руках.

Розвиднівся, воскрес новий день на тлі скорботної пам'яті Максима Кондратенка.

Н. АКСЮК.

СЛУЖБА НОП У ДІІ

В ЄДИНОМУ КОМПЛЕКСІ

В умовах технічного прогресу, поглиблення поділу праці процес виробництва становить собою сукупність взаємопов'язаних і взаємозумовлених головних, допоміжних та управлінських робіт, унаслідок чого сировина, матеріали перетворюються на готову продукцію. У зв'язку з цим ефективність виробництва усе більшою мірою залежить від результатів праці не окремого робітника, а всього колективу бригади, дільниці, цеху і підприємства.

Сьогодні на перший план висувається створення єдиної планової системи наукової організації праці й керування виробництвом, комплексного вирішення питань НОП від окремого робочого місця до цеху. Саме з урахуванням цих сучасних вимог до наукової організації праці й керівництва виробництвом стали працювати передові підприємства Товариства. Так, на початку 1974 року рада НОП Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» глибоко проаналізувала стан і рівень наукової організації праці, розробила комплексний план заходів з НОП, якими передбачалося втілювати заходи НОП не тільки на окремих робочих місцях, а й — значну кількість — у комплексному рішенні. Зокрема працівники відділу праці та заробітної плати об'єднання А. Д. Заславський, В. Л. Мучник, С. М. Бородіна разом із начальником цеху Б. М. Козинич, заступником головного технологів С. К. Власенко розробили і запровадили нову, досконалішу організацію праці на конвеєрі складання реле РПУ-2. Нову організацію праці було запроваджено і в складальному цеху з колективом 110 чоловік. Унаслідок цього продуктивність праці цеху зросла на 17,2 процента, трудомісткість виготовлення виробів знизилася на 84500 нормо-годин і вивільнилося 15 чоловік. Економічний же ефект становив суму 38 тисяч карбованців. У цеху виникла можливість при наявних виробничих потужностях і робітниках значно збільшити випуск продукції.

Велику роботу було проведено

в експериментальному, складальному цехах та ливарному відділку щодо упорядкування норм часу і розцінок на виготовлення пресформ ШСВ-20, а також на ливарні деталі з урахуванням трудових навичок робітників. Цими заходами у вищезгаданих цехах та відділку було охоплено 197 трудівників. Ці та інші нововведення дали економічний ефект на суму 30 тисяч карбованців, трудомісткість виробничих процесів знизилася на 159 тисяч нормо-годин, вивільнилося 8 чоловік.

Але для того, щоб нову організацію праці і нові часові норми було успішно втілено в життя, потрібно, щоб усі робітники цього потоку мали необхідну кваліфікацію і навички. Тому в складальному цеху за участю начальника Б. М. Козинич, майстра В. К. Лізарової та досвідчених робітників М. Михайленка, А. С. Скорихода для регулювальників реле було створено школу передового досвіду. Усього в школі навчалось 16 чоловік. Вони оволоділи передовими методами праці і в середньому підвищили продуктивність праці на 10 процентів.

Перші успіхи у праці за НОП із комплексним вирішенням виробничих питань дозволили у 1974 році узагальнити цей досвід і на наступний рік запланувати у пресовому, ливарному відділках та механо-складальному цеху розробку і запровадження міжвідомчих часових норм та розцінок на виготовлення пластмасових виробів, а також — розробку розрахункових часових норм на складання ШСВ-20, враховуючи передовий досвід і часові норми на складання сидінь до санвузлів. Цими заходами передбачалося охопити 111 чоловік. За попередніми підрахунками у названих цехах і відділках це підвищить продуктивність праці в середньому на 10 процентів, знизить трудомісткість виробничих процесів на 50 тисяч нормо-годин і дасть економічний ефект на суму 24 тисячі карбованців. На об'єднанні «Контакт» ведуть пошуки резервів для підвищення продуктивності виробництва, досконалішої організації праці, керування і соціального розвитку колективу.

Наведені приклади досить начально доводять переваги комплексного підходу до вирішення завдань НОП на будь-якому підприємстві. Однак, усе це не означає, що ми не повинні втілювати

заходи НОП на окремих робочих місцях... Ми зобов'язані доводити робочі місця до рівня передових — шляхом запровадження на них досконалішої організації та умов праці з тим, щоб уже потім вирішувати комплексні завдання НОП у масштабах дільниці, цеху. Однак відчутною перешкодою на цьому шляху є те, що рада НОП й інженери з НОП не досить глибоко вивчають й аналізують стан та рівень організації виробництва, праці, управління на своєму підприємстві, передовий досвід споріднених підприємств держпромисловості, не мають єдиної думки у підході до вирішення завдань НОП.

А. СМІРНОВ,
інженер з НОП ЦП УТОГ.

НАЗУСТРІЧ XXV З'ЇЗДОВІ КПРС

НОВАТОРСЬКИЙ РОЗРАХУНОК

Колектив передового в країні підприємства — Ворошиловградської трикотажної фабрики — бореться за збільшення випуску і поліпшення якості виробів

Ровесниця п'ятирічки. Так називають у Ворошиловграді місцевого трикотажника фабрики. В січні 1971 року вона стала до ладу. Її цехи випустили першу продукцію. Тепер на фабриці виготовляється понад 80 моделей трикотажної білизни. 14 з них присвоєно державний Знак якості. Великим попитом користуються хлопчачкові сорочки з мереживним оздобленням, жіночі шовкові халати — всього не перелічити.

На Ворошиловградщині нема промислового підприємства, що розвивалося б такими стрімкими темпами, як трикотажна фабрика. Що ж допомагає їй колективу рухатися вперед, набирати висоту?

Головна складова успіху трикотажників — впровадження у виробництво досягнень науково-технічного прогресу і передових методів праці. Лише в цьому році в цехах фабрики встановлено десятки одиниць нового устаткування. Багато зроблено для вдосконалення діючих верстатів і поточкових ліній.

Люди постійно шукають, мобілізують і ставлять на службу виробництву невикористані резерви. Здавалося б, що можна змінити в складній в'язальній машині, де як у годинниковому механізмі, робота всіх вузлів і деталей вивірена з ювелірною точністю? Але помічник майстра, активний раціоналізатор В. Ф. Михайличенко, змінивши конструкцію одного з коліщаток петлеутворюючої систе-

РАДИМО ПРОЧИТАТИ

ТВОРЧІСТЬ МІЛЬЙОНІВ

Серед найважливіших соціальних явищ, породжених новим суспільним ладом, по праву чільне місце займає соціалістичне змагання, що знаменувало початок переходу до нової, свідомої дисципліни праці, основаної на товариській взаємодопомозі і дружній змагальності трудівників. Початковий досвід соціалістичного змагання нагромаджено за роки дев'ятої п'ятирічки. Серед книг, в яких узагальнюються цей досвід, привертає до себе увагу збірник колективу авторів «Огни соревнования», випущений видавництвом «Донбас».

У матеріалах збірника узагальнено досвід партійних організацій Донецької області по комуністичному вихованню трудящих і вдосконаленню соціалістичного змагання. На конкретних прикладах автори показують роль цього наймасовішого руху у розв'язанні народногосподарських завдань дев'ятої п'ятирічки, у вихованні у радянських людей комуністичного ставлення до праці. Автори статей використовують статистичні дані, зіставлення, місцеві факти, особисті спостереження.

У статті секретаря Донецького обкому Компартії України П. О. Пономарьова «Соціалістичне змагання і завдання ідеологічної роботи» говориться про те, якого великого значення надає Комуністична партія соціалістичному змаганню, розглядаючи його як могутній засіб розвитку творчої ініціативи мас, як ефективний метод піднесення продуктивних сил країни, вдосконалення виробничих відносин, виховання трудящих у дусі комуністичного ставлення до праці. Автор на численних прикладах показує, як трудящі Донецької області під девізом «Резерви Донбасу — на службу п'ятиріччю!» борються за здійснення намічених партією завдань.

Секретар Макіївського міського Компартії України Л. Г. Чернікова в статті «Виховує колектив» значне місце приділяє формам ідейно-виховної роботи серед молоді. Це: щорічні огляди-конкурси на звання «Кращий за професією», наставництво, проведення свят трудової слави, вечорів по-

• ОГНИ СОРЕВНОВАНИЯ. Из опыта работы партийных организаций Донецкой области по коммунистическому воспитанию и организации социалистического соревнования трудящихся в девятой пятилетке. Донецк, «Донбас» 1974.

свячення молодих виробничників у робітники і т. п.

«Спадкоємцями слави батьків» називає новаторів дев'ятої п'ятирічки секретар Горлівського міського Компартії України С. М. Анисимов. І це справді так. В 1932 році горлівська шахта № 1 «Кочегарка» стала батьківщиною ізотопського руху, який набрав великого поширення по всій країні. У наші дні традиції Микити Ізотова продовжили вибійники В. І. Довбиш, Е. М. Добуш, машиністи вугільних комбайнів В. Ф. Мозговий, В. С. Кітманов та інші.

Тему про спадкоємність традицій продовжує у статті «Призи трудовой доблести» М. С. Дранко, секретар Донецької обласної ради профспілок. Він розповідає про те, як наші сучасники, ударники комуністичної праці продовжують і примножують трудові діла новаторів перших п'ятирічок. У 1971 році з ініціативи передових колективів і новаторів виробництва в Донецькій області були встановлені спеціальні призи для нагородження переможців змагання: у вугільній промисловості — імені Микити Ізотова, у металургійній — імені Макара Мазая, у сільському господарстві — імені Паші Ангеліної.

Одна з найважливіших особливостей соціалістичного змагання — його масовість. Про те, як її забезпечити, зробити досвід передовиків надбанням усіх, пишуть секретар Донецького обкому ЛКСМУ М. І. Бондаренко, секретар парткому Дружківського машинобудівного заводу імені 50-річчя Радянської України Г. М. Бабаєв, директор шахтоуправління «Червона зірка» О. М. Поезд, та інші автори. Висвітлюючи організацію змагання на будівництві стана «3.600» ждановського металургійного заводу «Азовсталь», перший секретар Ждановського міського Компартії України В. І. Жарков розглядає зміст масово-політичної роботи («Основні ланки»). Секретар Торезького міського Компартії України В. І. Жлуктенко показує, які головні форми виховної і культурно-масової роботи за місцем проживання трудящих використовують у своїй практиці партійні і громадські організації міста Торез («За місцем проживання»).

Книга «Огни соревнования» розрахована на масового читача.

Г. БУРЛАКОВА.

м. Донецьк.

Скоротився процес обробки полотна, зменшилося забруднення стічних вод.

Великого поширення серед робітників фабрики набрав рух за оволодіння суміжними професіями. Текстильники переходять на розширену зону обслуговування устаткування. В цьому році, наприклад, другі спеціальності одержали понад 100 робітників.

В'язальниця Л. І. Дарма замість трьох за нормою обслуговує 6 машин. Вона першою на підприємстві завершила особисту п'ятирічку. Відбулося це ще в 1973 році. По півтора-дві норми виконують А. С. Резникова, Е. Н. Мікшун і багато інших робітниць. Завдяки самовідданій праці членів колективу з початку року надпланової продукції випущено на суму більш як 400 тисяч карбованців. Близько 300 тисяч трикотажних виробів виготовлено з державним Знаком якості. За підсумками Всесоюзного соціалістичного змагання серед підприємств легкої промисловості колектив фабрики в першому кварталі був удостоєний перехідного Червоного прапора Міністерства легкої промисловості СРСР і ЦК профспілки робітників текстильної промисловості.

У ці дні серед трикотажників панує велике трудове піднесення. Колектив підприємства, за прикладом ветеранів війни і праці Донецької області, почав змагання під девізом: «XXV з'їздові КПРС — 25 ударних стхановських декад». До дня відкриття партійного форуму трудівники зобов'язалися випустити понад план продукції на суму 840 тисяч карбованців, виготовити 600 тисяч трикотажних виробів із Знаком якості.

О. КОВАЛЕНКО.

Ворошиловград.

КОЛИ ПОРУЧ СТАРШИЙ

Наставники — це кадрові робітники, які мають високу кваліфікацію, багатий життєвий досвід, педагогічні навички. Для молодих трудівників, що тільки-но скінчили виробниче навчання, найбільше потрібна дружна допомога й підтримка старших — досвідчених виробничників. Адже від того, як зустрінуть новачків у трудовому колективі, які умови створять їм для професійного і творчого зростання, багато залежить їх майбутнє.

Рік тому, після навчання на Житомирському УВП, на виробництво прийшло десять молодих спеціалістів — швей-мотористки віком 17—18 років. Прибуло семеро дівчат і з Краснолуцького ПТУ-37. Опинившись на виробництві, побачивши складну техніку, вони спочатку трохи розгубилися. Але не надовго. Дівчат зібрав заступник директора УВП з виховної роботи О. Д. Халамовський, тепло побесідував з ними, розповів про завдання, що стоять перед молодими спеціалістами, про їхнє ставлення до професії, підвищення кваліфікаційного рівня. За кожною з молодих мотористок було закріплено досвідчених майстрів швейної справи.

Так почалося самостійне трудове життя молодого поповнення.

Дівчата з цікавістю пізнавали виробничі процеси, раділися з наставниками, переймали методи їх праці. Так минув рік: тепер можна підвести деякі підсумки. Результати виявилися більш ніж відраді. Швей-мотористки Тетяна Харченко, Тетяна Сергачук, Тетяна Добриніна, Ганна Бокович, взявши підвищені соціалістичні зобов'язання, успішно виконали завдання першого півріччя завершального року дев'ятої п'ятирічки. 110—113 процентів — такий їх щоденний виробіток. Дівчата поступово наближаються до трудових рубежів своїх наставників П. Є. Макаруч, Л. Г. Кобилянської, О. О. Бонюк та Р. І. Дихтієвської, успіхи яких становили 113—120 процентів. А молода швея Марія Древецька виконала норми виробітку в першому півріччі на 140,9 процента, таким чином випередивши свою наставницю О. П. Самойленко.

Прибувають на виробництво молоді спеціалісти — з УВП, ПТУ та шкіл-інтернатів для глухих дітей. Як завжди, вони потребують всебічної допомоги старших. Ось чому розвиток наставництва — справа надзвичайної ваги, яку слід підтримувати і розвивати спільними зусиллями.

М. ГУРМАН.

ЗНАЙОМТЕСЬ: НАСТАВНИКИ

Наставник, наставництво... Ці слова — синоніми естафети майстерності, естафети досвіду і знань, яка передається представниками старшого покоління тим, хто вступає в життя, хто починає свою трудову біографію. Всюди: на підприємствах, будовах, у колгоспах і радгоспах, у науково-дослідних закладах — кадрові виробничники, ветерани, найбільш авторитетні і шановні в трудових колективах люди, дбайливо виховують, вдумливо ростять молодь. І вона вперто і наполегливо вчиться, прагне стати врівень із своїми вчителями.

Справді масовим став рух наставників. Взяти нашу республіку. Нині наставниками є 160 тисяч кадрових робітників, колгоспників, інженерно-технічних працівників, спеціалістів сільського господарства. Шефтують вони більш як над півмільйоном юнаків і дівчат.

У рядах наставників — 1305 Героїв Радянського Союзу і Героїв Соціалістичної Праці, десятки тисяч орденоносців.

Ці та інші дані взяті з матеріалів великої тематичної експозиції, присвяченої руху наставників. Її розгорнуто в павільйоні «Машинобудування і приладобудування» Виставки досягнень народного господарства УРСР.

Ганна Іларіонівна Шаповал працює на Чернігівському УВП понад 10 років. За цей час вона зарекомендувала себе старанною і дисциплінованою трудівницею.

Ставши на трудову передз'їздовську вахту, Г. І. Шаповал щоденно виконує норми виробітку на 108—110 процентів.

На знімку: Г. І. Шаповал.

Фото Д. БУШТРУКА.

ЗАВЖДИ ПОПЕРЕДУ

За п'ятнадцять років праці на Чернівецькому УВП глухих Марія Танасійчук досконало оволоділа професією оверлочниці. Це її портрет занесено на Дошку пошани Першотравневого району міста. 150—180 процентів — такі щоденні норми виробітку швей-мотористки, ударниці комуністичної праці.

Марія Григорівна не раз виходила переможцем соціалістичного змагання і до своїх вже раніше здобутих трудових нагород додала знак «Переможець соціалістичного змагання 1974 року» та знак «Ударник дев'ятої п'ятирічки». Свій п'ятирічний план швея виконала ще торік і нині працює в рахунок вересня 1976 року.

Знають Марію Григорівну і як широкого, доброзичливого товари-

ша: з радістю передає вона подружкам свій багатий виробничий досвід.

— Марія — майстер на всі руки, вміло й охоче працює на верстатах інших конструкторів, — каже про неї старший майстер швейної дільниці А. І. Петрова. — Крім того, Марія сумлінно виконує обов'язки профора на нашій дільниці, вона — член бюро первинної організації УТОГ, входить до складу ради гуртожитку, активна учасниця спортивних секцій. Куди б Марію не послали, що б їй не доручили — своє завдання вона виконає вчасно і добросовісно.

— На суботнику до 105-річчя від дня народження В. І. Леніна Марія, працюючи на своєму робочому місці, виконала норму на 200 процентів.

зустрічалися з ветеранами війни, були учасниками походів, воєнізованих ігор, спортивних змагань, обмінювалися досвідом військово-патріотичної роботи і пропаганди славних традицій Комуністичної партії і радянського народу.

На зеленому килимі стадіону «Олімп» м. Вінниці вишикувалися глухі спортсмени зі всіх ДСТ країни. Молода русава жінка з орден-ом Трудової слави на грудях вручила гостям з братніх республік хліб і сіль на вишитому українському рушнику.

Вона хвилювалась і була особливо привабливою та безпосередньою...

Відтак, коли спортсмени готувалися до стартів, знайомі щиро вітали Світлану Бондар з нагородою. Вона ніяковіла і по всьому було видно, що це не звикла до орденів, соромилася похестей і водночас гордилася трудовим життям, довгими роками бездоганної праці і тим, що її робота — на перший погляд звичайна праця швей — не залишилася непоміченою, і в неї — першої з двох з половиною тисяч глухих трудівників Вінниччини — засяяв на грудях орден Трудової слави, орден дев'ятої п'ятирічки...

Швейній справі Світлана, як і багато її ровесниць, вчилася в ательє мод Вінницького УВП, куди вона прийшла з Бершадської школи глухих. Жвава і непосидюча дівчина ставала невпізнанною за роботою, зосереджено слідувала за працею майстринь, уважно слухала пояснення інструктора Л. С. Сонича. І в групі оволоділа ремеслом однією з перших і завжди полюбила свою справу. Було це двадцять років тому.

А в 1958 році вона прийшла на Гайсинську швейну фабрику. Тоді це було невелике підприємство і глухих там було мало. Адміністрація ставилася до них з недо-вір'ям. І якщо сьогодні в Гайсині на будь-яке підприємство охоче беруть глухих, і, як розповідає голова місцевого відділу УТОГ З. Беник, буває і так, що відмовлять в прийомі чуючому, а глухого візьмуть, є немала заслуга і С. Бондар. Така репутація утвердилася за ними. Нині на фабриці налічується більше десятка глухих швей. Тая Серпутько, Неля Шаповал, Соня Марценюк та інші швей працюють акуратно і точно,

ПРО ТИХ, ХТО ПОПЕРЕДУ

СЛАВА ТРУДОВА

і ще не було випадку, щоб вони підвели майстра, не справилися з завданням.

Цікаво, що всі вони універсали, і хоч працюють на одній операції та в будь-яку хвилину можуть перейти на інший процес — якщо це потрібно виробництву. Так і Світлана Бондар. Вона поважає свого майстра Євдокію Іванівну

Кочетову і завжди готова виручити цех. Їй, як кажуть, все по плечу: втачування рукавів, пришивання коміра або щось інше — будь-яка робота горить в неї в руках. Вона не раз виконувала обов'язки резервістки, замінювала тих, що хворіли або були у відпустці.

У неї вчаться майстерності чуючі, вона допомагає їм, і, якщо потрібно, то не боїться зробити зауваження будь-якій робітниці коли та провинилася. І на неї не ображаються, адже даремно зауваження вона не зробить. Врешті, Світлана Олексіївна має право — за багато років в неї не було випадку браку, щомісяця вона виконує норми виробітку на 120—130 процентів.

Дев'ять п'ятирічок, особливо третій рік, вимагали від кожного повної віддачі сил. Світлана приглядалася до роботи подруг, шукала можливостей зробити більше і краще. В її руках шиття — жіночі та дитячі плаття, ніби самі

бігли під голкою машини, вона домагалася все вищого й вищого виробітку. Працювала Світлана на з'єднанні деталей крою талії, а справа це дуже важка: найменший перекося зводить всю роботу нанівець, доводиться розпорювати, втрачати дорогоцінний час. Чим краще йшла справа, тим все частіше думала С. Бондар, що нічого чекати кінця п'ятирічки і до 1 травня цього року вона завершила виконання п'ятирічного завдання, навіть не помітивши, що вже почала працювати в рахунок десятої.

Та це помітили економісти. І коли постало питання, кого пред-ставити до нагороди новим орден-ом, на фабриці розбіжних думок не було: звичайно, Світлану Олексіївну Бондар, кращу швею, удар-ницю комуністичної праці, пере-можця соціалістичного змагання! І ось їй урочисто вручили орден, щиро поздоровили з нагоро-дою товариші. Йшла ввечері до-дому, йшла ніби боялася розхлю-пати радість, що заповонила її. А вдома зустріли її чоловік — робітник заводу оцинкованої по-суди і дочки — восьмикласниця Наталка та третьокласниця Тетянка, і одразу втроє більше стало радості...

Добре знають Світлану її това-риші, що не раз обирали до прав-ління Гайсинського міжрайонного відділу УТОГ, і у Вінниці наслу-халися про трудолюбиву робітни-цю. Вона неодноразово була деле-гатом обласних конференцій, не раз обиралася до складу прав-ління обласного УТОГ.

Питаю Світлану: що робитиме далі?

— Постараюсь десяту п'ятиріч-ку виконати швидше, ніж дев'яту. Адже незабаром XXV з'їзд КПРС, і я повинна добре його зустріти.

М. НИРОВ.

На знімку: С. О. Бондар.

Фото В. ОСМЯЛОВСЬКОГО.

ЛИВАРНИК

140 процентів. План дев'ятої п'ятирічки ливарник виконав за чотири з половиною роки і нині працює в рахунок 1976.

Колектив високо оцінив працю-вотого робітника. Леонід Антоно-вич уже 10 років носить почесне звання «Ударник комуністичної праці», за досягнуті успіхи в 1973—1974 роках його нагородже-но знаком переможця соціалі-стичного змагання.

Активну участь бере передовик виробництва і в громадському житті колективу. Він — профорг ливарної дільниці, громадський інспектор з охорони праці й техні-ки безпеки. Очолована ним проф-група вже другий рік виходить переможцем у змаганні дільниць заготівельного цеху, незмінно за-воюючи перехідний Червоний вимпел.

Нині трудівники ливарної діль-ниці, як і весь колектив об'єднан-ня, стоять на трудовій вахті, при-свячений XXV з'їзду КПРС і в числі перших — ударник комуні-стичної праці, ветеран виробни-цтва Л. А. Ковальський.

Г. ЮХИМЕНКО.

РОБІТНИЧА ЗМІНА

За давньою традицією випуск учнів виробничого навчання на Вінницькому УВП проводиться в урочистій обстановці. На посвяту вчорашніх учнів у робітники до Будинку культури прийшли моло-ді трудівники, ветерани виробни-цтва, представники адміністрації підприємства.

Схвилювані обличчя випускни-ків, що зайняли в залі перший ряд. Сьогодні в них особливий день і вся увага зосереджена на них, адже вони — зміна ветера-нів, які навчали їх, майбутнє під-приємства.

З вітанням і побажанням доб-ре працювати, бути гідними зван-ня робочої людини до них звер-тається формувальник заводу тракторних агрегатів орденоносець І. Рильський, фарбувальниця УВП Ксенія Дацькова, в'язальниця

Олімпіада Борецька, викладач ве-чірньої школи робітничої молоді Г. Швець та інші.

Під оплески присутніх заступ-ник директора Вінницького УВП С. Баланюк вручив випускникам свідоцтва, пам'ятні подарунки. Першими їх одержують відмінни-ки навчання Ганна Новаторська, Ніна Танасійчук, Максим Горба-тук, Григорій Кацап. Позаду важкий рік навчання, попереду — велике робоче життя...

М. МИКОЛАЄНКО.

ПРИСЯГА НА ВІРНИСТЬ

4 серпня в приміщенні Оде-ського державного академічного театру опери та балету відбулось урочисте закриття зльоту. Делега-ти прийняли тексти вітальних лис-тів на адресу ЦК КПРС і ЦК Ком-партії України.

Відвідувачі Одеського будинку культури виявляють бажання глибше ознайомитися з провідними артистами сучасного кіно.

В зв'язку з цим керівники культурно-закладу спільно з міським відділом пропаганди кіномистецтва вирішили періодично проводити зустрічі з діями радянського кіно та ознайомлювати з творчістю зарубіжних майстрів.

Одна з таких зустрічей вже відбулася з заслуженим артистом РРФСР Вячеславом Шалевичем. А нещодавно проведено кіновечір на тему: «Творчий портрет популярної італійської кіноактриси Софі Лорен».

Після виступу лектора Л. Г. Островського, шанувальники таланту актриси подивилися фрагменти кінофільмів «Аїда», «Вчора, сьогодні, завтра», «Любов під в'язами», «Соняшники», в яких головну роль виконує С. Лорен.

Проведені заходи зустріли одностайне схвалення відвідувачів Будинку культури.

В розпалі курортного сезону до Одеси на відпочинок прибуває чимало членів Всеросійського та Українського товариств глухих. Для більш глибокого знайомства з містом, працівники Будинку культури організували для гостей автобусну екскурсію.

Крім огляду історичних та архітектурних пам'яток міста, екскурсанти побували в знаменитих Одеських катакомбах, де в роки війни переховувалися партизани та захисники міста-героя.

У вечірні години з участю гостей відбулися аттракціони, спортивні ігри, вікторини.

Серед тих, хто взяв активну участь у обслуговуванні гостей, відзначилися подружжя Шнайдерів, Валентина — як культмасовик, Петро — громадський перекладач.

«Традиційно і сучасно» — так називався вечір, присвячений ознайомленню з модами сезону, що відбувся в Одеському будинку культури.

Працівники Будинку моделей продемонстрували зразки чоловічих і жіночих костюмів, суконь та іншого одягу. Пояснення у популярній формі про кожний зразок, що демонструвався на вечорі, давав модельєр А. А. Вакстай.

Вручення спортсменам кубків і пам'ятних подарунків було присвячено спеціальний вечір, що відбувся на літньому майданчику Одеського будинку культури. Серед нагороджених робітники заводу поршневих кілець І. Михневич, Д. Дяченко та Н. Микитенко, жіноча команда волейболісток, яка вийшла на перше місце: М. Забродська, Я. Червин-Ланда, Г. Козловська, Ж. Якименко, В. Сергієнко та інші.

Відзначено також роботу тренерів П. М. Веснянка (волейбол), О. Є. Вайнера (баскетбол), К. Рогольова (футбол), Л. Чепурненко (легка атлетика) і тренера баскетболістів А. Журавського.

Голова облвідділу УТОГ В. І. Семенова тепло поздоровила переможців і побажала їм нових спортивних успіхів.

Ю. ГЕР.

ПОРА ВІДПОЧИНКУ І МАНДРІВ

КОЖЕН—ЗА ВПОДОБАННЯМ

Турбота про людину праці, найповніше задоволення її матеріальних і культурних запитів, про здоров'я трудівника — першорядне державне значення. Адже чим краще ми використовуємо години дозвілля, час відпочинку, відпусток, тим духовно багатшим стає наше життя, тим успішніше працюватимемо на благо рідної Вітчизни.

Адміністрація та громадські організації Житомирського УВП добре пам'ятають про це. Перед робітниками підприємства, що йдуть у відпустку, тут не виникає труднощів як її провести з найбільшою користю. На видних місцях на УВП вивішують оголошення про наявність у місцевому комітеті та обласній раді по туризму тих чи інших путівок. Робітники мають можливість вибрати спосіб відпочинку за вподобанням.

Наприклад, в другому кварталі

цього року в санаторіях і будинках відпочинку побувало 14 чоловік. 13 робітників провели 20-ти денну туристську подорож по місцях бойової слави, понад 140 трудівників разом зі своїми родинами виїздили на екскурсію до міста-героя Києва. Інша група у складі 50 чоловік відвідала Мінськ, Хатинь, а також місця партизанської слави.

Протягом третього кварталу передбачено оздоровити ще понад 50 трудівників підприємства. А тим, хто любить мандрувати, місцевком пропонує туристські путівки до Одеси, Ленінграда, Тбілісі, Єревана, Сочі та інших міст.

Не забули на підприємстві і про дітей робітників. Протягом літа близько 20 школярів відпочинуть у піонерських таборах, що розташовані у мальовничих кутках області.

М. ГУРЧЕНКО.

Скінчилися республіканські змагання з футболу серед найсильніших команд першої групи. До Ужгорода, де вони проходили, з'їхалися футболісти Києва, Харкова, Львова, Запоріжжя й Чернівців. Змагалися також і господарі поля — закарпатці.

Одразу хочеться відзначити, що керівники Закарпатського облвідділу УТОГ та президія обласної спортивної федерації глухих (голова К. М. Власов) належно поставилися до організації цих змагань і зробили все можливе, щоб вони пройшли на високому рівні.

Відкриття відбулось на центральному міському стадіоні ДСТ «Авангард». Потім учасники ігор колонами пройшли через місто до пам'ятника полеглим радянським воїнам, поклали вінки.

І ось на зеленому килимі поля розпочалися футбольні баталії.

Перший день приніс перемогу з рахунком 2:0 господарям — команді Закарпатського облвідділу УТОГ, яка зустрілась зі спортсменами Запоріжжя, а також киянам, що обіграли чернівчан з рахунком 4:0. І тільки поєдинок торішніх призерів першості республіки львів'ян та харків'ян скінчився нічиєю (0:0). 90 хвилин гри не вистачило для виявлення переможця, хоч боротьба була й дуже гострою.

Другого дня гра була найцікавішою. Кожна команда прагнула щоб то не було забезпечити собі перемогу. Кияни у львів'ян і закарпатці у харків'ян виграли матчі з однаковим рахунком — 1:0. А ось спортсмени з Чернівців просто так піднесли вболівальникам приємний сюрприз, забивши п'ять голів у ворота закарпатців і пропустивши в свої лише один м'яч.

В результаті лідерами змагання

Протягом шести днів городишні майданчики стадіонів м. Кам'янець-Подільського привертали до себе увагу багатьох прихильників цього виду спорту. Тут проходила гостра боротьба серед глухих спортсменів України за звання найсильніших.

В особисто-командних змаганнях першої групи взяли участь спортсмени Вінницької, Запорізької, Київської, Хмельницької, Херсонської та Черкаської областей.

Склади команд, у порівнянні з минулим роком, не змінилися. Щоб надати іграм однаковий ритм, суддівська колегія погодилася з думкою представників області про порядок проведення змагань.

Спортсмени було розбиті на дві підгрупи. До першої увійшли призері минулорічної першості — городишники Київської, Хмельницької та Вінницької областей, до другої — решта учасників змагання. Протягом двох днів вияв-

“ЗЛИВА” ГОЛІВ

стали дві команди — київська і закарпатська.

Третього дня переможний рух киян спробували зупинити футболісти з Харкова, але два чудові голи молодого форварда киян А. Пастушенка перекреслили надії на перемогу гравців харківської команди.

Минув ще один день, який був для учасників змагання часом на перепоchinoк. Всі вони організовано відвідали пам'ятні місця Ужгорода.

З нетерпінням чекали вболівальники четвертого дня ігор. І треба сказати, що їх надії на цікаву гру лідерів справдилися. Було багато цікавих комбінацій. Гравці обох команд (кияни і закарпатці) прагнули показати все, на що вони спроможні. Поєдинки були напруженими. Спершу ініціативу захопили столичні футболісти. І, як наслідок, в першому таймі виграли з рахунком 1:0. Та після перерви господарі надійно взяли під свій контроль центр зеленого килима і перейшли мало не всією командою на половину киян. Гол на користь закарпатської команди накрівав на очі. І врешті в одній з численних атак рахунок гри було зрівняно. Але кияни знову мобілізувалися і в контратаці зуміли забити в ворота протизника ще одного м'яча. І все таки гра закінчилася нічиєю з рахунком 2:2. Рівновагу господарям поля вдалось поновити незадовго до закінчення матчу.

Разом з тим, під кінець першості склалася незвичайна ситуація: команди Києва і Закарпаття по закінченні вирішальної зустрічі мали в загальному підсумку по сім очок і визначити переможця

можна було вже тільки за останніми матчами цих команд з футболістами Запоріжжя та Львова. У випадку перемоги над суперниками першість одержав би той, на чий користь свідчила б різниця забитих і пропущених м'ячів.

Але тут, як не прикро, у цій ситуації футболісти зі Львова та Запоріжжя, висловлюючись спортивною термінологією, просто віддали гру своїм суперникам. А тому й результати цих матчів вийшли несподівано вражаючими. Кияни виграли у закарпатців з рахунком 9:1, а закарпатські спортсмени у львів'ян з рахунком 17:4. Зважаючи на таку гру, організаційний комітет змагань вирішив не зараховувати результатів цих матчів і присудив перші місця обох лідерам.

Думається, що президії спортивних федерацій глухих Львова і Запоріжжя спільно з громадськістю повинні обговорити негідну поведінку своїх футболістів і вжити відповідних заходів. Висновок має бути один: спекулянтам у спорті не місце на футбольному полі.

Таким чином золоті медалі, дипломи і цінні подарунки на цих республіканських змаганнях вибороли футболісти з Києва (тренер В. Кулібабенко) і Закарпаття (тренер В. Радик), бронзові нагороди одержали харків'яни.

В ці дні футболісти збірної команди УТОГ ведуть боротьбу за першість на всесоюзних змаганнях, що стартували першого серпня в місті Єйську.

В. КОПОЧИНСЬКИЙ,
інструктор ЦП УТОГ з фізкультури і спорту.

ПРИЗ ЗМІНЮЄ АДРЕСУ

лялися кращі гравці, які в завершальний день в двох підгрупах виборювали особисті місця з першого по сімнадцяте і з вісімнадцятого по двадцять дев'яте.

З першого ж дня городишники київської та вінницької команд не тільки демонстрували свою спортивну майстерність на майданчиках, але й вели підрахунок затрачених бит на фігури суперників з Хмельницької області. Кияни турбувалися, якби їм не втратити завоюване торік перше місце, вінничани були настроєні на перше, в крайньому разі, на друге місце. Хмельничани підрахунками не займалися. Вони поклали надії на рідні стіни.

Поки ці три команди «ділили» між собою перші три місця, городишники Херсонської області своєю впевненою грою відтіснили їх у турнірній таблиці. Вже на початку змагань чотири спортсмени з Херсона виступили досить рівно. Так, витрати бит на 30 фігур у В. Т. Гришка становили 65, В. Г. Мироненка — 64, В. К. Нечинася — та А. П. Авилова — по 67 бит. Серед городишників київської команди І. З. Ковальчук затратив 70 бит, П. А. Фещенко — 75, А. І. Мориньєв — 77; вінницької — Д. Д. Крикливий — 66, І. В. Рильський — 76; хмельницької — П. Д. Бондар — 69, І. М. Соулицький — 70 бит.

Другий день змагань підтвердив, що команда з Херсону впевненою грою претендує на перше місце. Відбив Гришка від І. В. Рильського становив 22 бити і спортивна майстерність безсумнівно виводила його на перше місце. Що стосувалося другого і третього призового командного та особистого місця, то це питання ще залишалося відкритим.

Переможцями змагань стали команди Херсонської, Київської та Вінницької областей.

В особистому заліку перемогли: В. Т. Гришко (Херсон), П. А. Фещенко (Київ) та І. В. Рильський (Вінниця).

Переможці командної й особистої першості нагороджені перехідним кубком, дипломами, випелами, золотими, срібними і бронзовими медалями та цінними подарунками. Наступні місця відповідно зайняли команди областей: Хмельницької, Запорізької і Черкаської. Команда, що зайняла останнє місце у першій підгрупі, у відповідності з положенням наступного року переходить до другої групи.

Внаслідок слабкої підготовки більшості спортсменів в другій групі проведено змагання у командному заліку. Право виступати у першій групі в 1976 році завоювала команда Ровенської області. Успішно виступили на змаганнях городишники Львівської та Кіровоградської областей, що зайняли друге та третє місця. Слабкі результати показали на змаганнях спортсмени Житомирської та Волинської областей.

Городишний спорт все більше набуває поширення серед членів нашого Товариства. Вони охоче віддають свій вільний час грі в городки. «Ця прекрасна, сто разів корисна гра — російські городки. Ось уже воістину незамінні ліки для тих, хто хоче завжди залишатися молодим», — говорив великий фізіолог І. П. Павлов.

С. КИСЕЛЬОВ,
голова оргкомітету змагань.

Редактор П. БУЛАТОВ.

м. Харків, будинок Держпрому.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.